

La limitele atașamentului

Pierre Tap

Dacă ați citit "Povestea octogenarilor: ajutor reciproc și singurătate", aș dori să precizez că cei doi octogenari menționați s-au întors la casele lor și la viața privată. Am vrut să arăt cum căderile au prelungit viața privată prin intervenția unor îngrijitori exteme (răspunsuri din cartier, spitalizare, kinetoterapie, mese pe roți etc.). Dar povestea altor doi octogenari va arăta cum boala poate interveni în modalitățile de viață comună.

Aș dori să reiau povestea dialogului telefonic dintre doi

Acest lucru este valabil mai ales atunci când una dintre ele are o criză de identitate și începe să își piardă referințele temporale și spațiale (deja menționată în "Procesul paradoxal al identization", dar care, din păcate, a avut un rezultat dramatic).

Iată dialogul real trăit de Helene, care mi l-a relatat cu mare emoție și fidelitate (septembrie 2021).

Helene: "Sună telefonul, răspund la telefon.

- Eu sunt Sylvie, (nu recunosc cine vorbește).
- Sylvie? Sylvie ce?
- Eu sunt Sylvie", repetă persoana (încă nu-i recunosc vocea).
- Sylvie Redon? (Nu răspunde direct!)
- Te-am sunat să-ți spun că ne mutăm!
- Ah, bine! De ce te muți TU?
- Nu știu, nu mi-au spus... Dar știi, mergem la o casă care e la fel ca asta... la fel ca aici! ... Iar Alain (fiul lor) va locui nu departe, în Sud! Nu pot vorbi mult timp cu tine la telefon! Iată-l pe Jerome (soțul ei), vrea să vorbească cu tine.

Jerome preia comunicarea

- Sylvie mi-a spus că te muți?
- Deloc! Vorbește prostii... nu se mai pune problema de așa ceva în zilele noastre! (spus foarte calm). La revedere!"

(Numele și prenumele au fost schimbate, bineînțeles!)

Identization ca o articulare paradoxală între identitate și proiect, este în mod clar la lucru n acest echivalent oniric! Identitatea personală este tulburată (nu răspunde la întrebarea despre identitatea ei), proiectul (mutarea în sud) este armonizat în mod paradoxal de identitatea casei (casa din sud este aceeași cu cea de aici!) și de menținerea identității materne (fiul ei este aici, dar va fi și el acolo).

Desigur, identization nu pot fi înțelese fără aspectele istorice, fără a pune condițiile personale și contextuale, fără dinamica emoțională care însoțește inevitabil orice conflict, orice criză.

P.S. Un an mai târziu, Hélène m-a informat cu lacrimi în ochi despre moartea prietenei sale Sylvie, care fusese plasată într-un Ehpad rezervat bolnavilor de Alzheimer. Adevărata mutare a fost, așadar, separarea pe care Jérôme încercat să o evite până la sfârșit. Cuplul lor era, potrivit prietenilor lor, foarte "fusional" (cu un *atașament* foarte puternic). Jérôme agrijă de tot. În cūda bolii sale, Sylvie a înțeles probabil ce urma să se întâmple. Ea iese noaptea, în timp ce Jérôme doarme, cerând ajutorul vecinilor, pentru că **aceștia** voiau să o "bage în închisoare". Înmoptile următoare, pentru a o împiedica să iasă din nou în oraș, Jérōno leagă "de la încheietura mâinii la încheietura mâinii". În mijlocul zilei a evadat din nou. Ea a fost găsită pe drumul care duce la propria casă de familie. Medicul cuplului l-a certat pe Jerome care, disperat, dar epuizat, a acceptat plasamentul. Confuzia mentală a preluat astfel fuziunea relațională. La trei luni de la plasament, Sylvie a suferit o cădere fatală. Mulți prieteni au însoțit-o la locul de veci.